

не снемаше очи отъ нея. Всѣка нощъ, като лежеше съ отворени очи и затаенъ дѣхъ, тя чуваше вѣнъ по месечината да свири и да се отдалечава хармониката на Биляла. Веднажъ тя се изплъзна, излѣзе на двора, но чу стѣпки задъ себе си: бѣше Бърни.

— Ще те убия! Ще те убия! — шепнѣше той и я удряше.

И пакъ, каточе нищо не бѣше се случило, на другата сутринъ дѣдо Иванъ и Бърни работѣха. И двамата бѣха навжсени и мълчаливи, работата имъ сякашъ нѣмаше край. Мжката на Славенка прелѣ. По бѣлъ день, безъ да се пази отъ когото и да е, излѣзе отъ кѣщи и като луда, спусна се тичешкомъ къмъ края на селото, къмъ дола, кждето отъ три години насамъ всѣка пролѣтъ циганитѣ забиваха шатритѣ си. Когато стигна надъ дола и надникна отгоре — циганитѣ ги нѣмаше. Останали бѣха сухи отѣпкани крѣгове, загаснали огньове, дрипи. Славенка погледна надолу изъ пѣтя: при единъ завой тя зърна натоварени магарета, деца. Разбра, че е циганския керванъ, — циганитѣ си отиваха. Тя се обърна пребледнѣла, но не да се върне, — за нея връщане нѣмаше. Тичешката, както бѣше дошла, съ пламнали очи, тя се спусна надолу изъ пѣтя...

Следъ день-два стражари доведоха Славенка и Биляла въ село. Не само по-старитѣ си-